

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2015 r.

V.510.51.2015.LK

**NACZELNY SĄD ADMINISTRACYJNY
w Warszawie**

sygn. akt I OPS 1/15

Na podstawie art. 8 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.),

zgłaszam udział

w postępowaniu z wniosku Prokuratora Generalnego z 3 lutego 2015 r. o podjęcie przez skład siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego uchwały wyjaśniającej przepisy prawne, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych (sygn. akt I OPS 1/15)

i wnoszę o podjęcie uchwały o treści:

„W przypadku, gdy stronie działającej bez profesjonalnego pełnomocnika nie zostało w przewidzianym prawem trybie udzielone pouczenie bądź wskazówki obejmujące informację o podmiocie pełniącym aktualnie obowiązki operatora wyznaczonego w

rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, oddanie przez tą stronę pisma procesowego w sprawie sądowoadministracyjnej w polskiej placówce operatora innego niż wyznaczony przed upływem terminu do wniesienia pisma, skutkuje jego zachowaniem na podstawie art. 83 § 3 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi nawet, jeżeli przesyłka dotrze do adresata po upływie terminu”.

Uzasadnienie

I. Pismem z 3 lutego 2015 r., Prokurator Generalny wniósł o podjęcie uchwały mającej na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych poprzez rozstrzygnięcie: „Czy w przypadku oddania przed upływem przewidzianego prawem terminu pisma procesowego, w sprawie sądowoadministracyjnej, w polskiej placówce pocztowej innego operatora niż operator wyznaczony w rozumieniu art. 83 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r., Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) w zw. z art. 178 ust. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. z 2012 r., poz. 1529) skutkuje zachowaniem terminu w sytuacji gdy pismo dostarczono adresatowi po jego upływie?”.

W uzasadnieniu wniosku, Prokurator wskazał, że na gruncie interpretacji przepisu art. 83 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) – dalej jako „p.p.s.a.” w zw. z art. 178 ust. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. z 2012 r., poz. 1529) – dalej także jako Prawo pocztowe z 2012 r. doszło do rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych. Prokurator Generalny podkreślił, że przywołane przepisy rozciągają skutek zachowania terminu do wniesienia pisma procesowego wiązany z wniesieniem go do sądu na złożenie tegoż pisma w „placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe”. Operatorem wyznaczonym w rozumieniu tej ustawy jest zaś, zgodnie z jej art. 178 ust. 1 Poczta Polska S.A.

W ocenie wnioskodawcy, w orzecznictwie sądów administracyjnych doszło do rozbieżności w zakresie wykładni art. 83 § 3 p.p.s.a. Różne składy orzekające Naczelnego Sądu Administracyjnego w pewnych przypadkach interpretują ten przepis ściśle, w innych dopuszczając wykładnię rozszerzającą i przyjęcie, że skutek, jaki z niego wynika strona postępowania sądowoadministracyjnego może uzyskać nawet jeżeli skorzysta z usług operatora innego niż Poczta Polska S.A. Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich pogląd Prokuratora Generalnego o występowaniu w omawianej sprawie rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych i, co za tym idzie, potrzebie ich wyjaśnienia w drodze uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego jest uzasadniony.

II. Artykuł 83 § 3 p.p.s.a. stanowi, że „oddanie pisma w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe lub w polskim urzędzie konsularnym jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu”. Jest to przepis o niebagatelnym znaczeniu, stanowiący odstępstwo od ogólnej zasady, że dla zachowania terminu procesowego, niezbędne jest złożenie pisma bezpośrednio w siedzibie sądu – adresata i pozwalający stronom niemającym miejsca zamieszkania czy siedziby w mieście będącym siedzibą sądu na pełne wykorzystanie przysługującego im terminu procesowego bez konieczności osobistej wizyty w siedzibie sądu.

Obecne brzmienie przytoczonego przepisu datuje się od 1 stycznia 2013 r., kiedy to weszła w życie ustawa z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe. Dokonała ona m.in. nowelizacji szeregu ustaw procesowych (w tym p.p.s.a.), przy czym zmiany te miały w większości charakter „kosmetyczny” – ograniczający się do zastąpienia dotychczas używanego w nich pojęcia „operator publiczny” nowowprowadzonym pojęciem „operator wyznaczony”. Nie dochodziło przy tym do istotnej zmiany treści normatywnej nowelizowanych przepisów, albowiem:

a/ operatorem publicznym w rozumieniu obowiązującej do 31 grudnia 2012 r. ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (Dz.U. z 2008 r., Nr 189, poz. 1159 ze zm.) był „operator obowiązany do świadczenia powszechnych usług pocztowych” (art. 3 pkt 12 powołanej ustawy), przy czym na mocy art. 46 ust. 2 powołanej ustawy,

ustawodawca powierzył Poczcie Polskiej S.A. obowiązek wykonywania zadań operatora publicznego określonych w ustawie; zaś

b/ operatorem wyznaczonym w rozumieniu nowego Prawa pocztowego z 2012 r. jest „operator pocztowy obowiązany do świadczenia usług powszechnych” (por. art. 3 pkt 13 ustawy), a obowiązki operatora wyznaczonego powierzono do 31 grudnia 2015 r. Poczcie Polskiej S.A. (zob. art. 178 ust. 1 Prawa pocztowego z 2012 r.).

Zaznaczono powyżej, że nowelizacja regulacji ustaw procesowych dokonana Prawem pocztowym z 2012 r. miała charakter „kosmetyczny” w większości przypadków. Wyjątkiem jest tutaj zmiana dokonana w art. 83 § 3 p.p.s.a., który w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2013 r. nie posługiwał się pojęciem „operatora publicznego”. Stanowił bowiem, że „oddanie pisma w polskim urzędzie pocztowym lub w polskim urzędzie konsularnym jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu”. Przy braku ustawowej definicji „polskiego urzędu pocztowego” art. 83 § 3 p.p.s.a. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2013 r. bywał przy tym interpretowany w ten sposób, że dla osiągnięcia skutku wynikającego z tego przepisu wystarczyło oddanie pisma w jakiegokolwiek placówce jakiegokolwiek operatora wpisanego do rejestru operatorów pocztowych – niekoniecznie musiał nim być ówczesny operator publiczny, tj. Poczta Polska S.A. (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 lutego 2013 r., sygn. akt I OSK 20/13, w którym przyjęto, że „[...] pojęcie >>operatora publicznego<< nie występuje w przepisach ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. A zatem, skoro w ustawie tej ustawodawca nie posługuje się powyższym pojęciem >>operatora publicznego<<, tylko >>polskiego urzędu pocztowego<< to pod pojęciem tym należy rozumieć również placówkę dowolnego operatora pocztowego, mającego siedzibę na terenie Polski oraz który uzyskał stosowne zezwolenie Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na świadczenie usług pocztowych”.

W tym kontekście, wejście w życie nowego Prawa pocztowego z 2012 r., które znówelizowało art. 83 § 3 p.p.s.a. ocenić należy w kategorii zawężenia dotychczasowego zastosowania powołanego przepisu. Okoliczność ta nie jest bez

znaczenia dla rozstrzygnięcia, jakie Naczelny Sąd Administracyjny podejmie na skutek wniosku Prokuratora Generalnego.

III. W orzecznictwie sądów administracyjnych najszerszej reprezentowany jest pogląd opowiadający się za ścisłą wykładnią obecnego brzmienia art. 83 § 3 p.p.s.a. Reprezentatywne dla tego poglądu są w szczególności postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego zapadłe w sprawach I OZ 711/14, I OZ 710/14, II OZ 571/14 (we wniosku Prokuratora omyłkowo wskazano I OZ 571/14), II OZ 877/14, I OZ 894/14, a także w niepowołanej przez Prokuratora sprawie II OZ 1049/14. Uzasadnienia przytoczonych orzeczeń ograniczają się do przytoczenia regulacji art. 83 § 3 p.p.s.a. i art. 178 ust. 1 Prawa pocztowego z 2012 r., których literalna wykładnia nie pozostawia wątpliwości co do znaczenia pojęcia „operator wyznaczony”. Składy orzekające w ww. sprawach nie czyniły przy tym różnicy względem tego, czy strona wnosząca pismo za pośrednictwem innego niż Poczta Polska S.A. operatora działała za pomocą profesjonalnego pełnomocnika (tak było w sprawach I OZ 711/14 i I OZ 710/14), czy też nie (taki stan faktyczny wystąpił w sprawach II OZ 571/14, II OZ 877/14, I OZ 894/14, II OZ 1049/14).

Na uwagę zasługuje jednakże fakt, że przynajmniej w trzech spośród przytoczonych powyżej spraw, w których strona działała bez profesjonalnego pełnomocnika, składy orzekające posiadały wiedzę, że strona ta była świadoma rzeczywistej treści art. 83 § 3 p.p.s.a. Jak bowiem wynika z opisu stanu faktycznego sprawy zawartego w postanowieniu z 10 czerwca 2014 r., sygn. akt II OZ 571/14, strona prawidłowo (tj. w placówce operatora wyznaczonego) nadała wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, jednak w wykonaniu wezwania sądu do usunięcia braków formalnych wniosku, sam wniosek o sporządzenie uzasadnienia nadała w placówce innego operatora. W sprawach II OZ 877/14 i II OZ 1049/14, Sąd posiadał wiedzę o świadomości strony dotyczącej skutku wynikającego z art. 83 § 3 p.p.s.a., albowiem w uprzednio (23 czerwca 2014 r.) rozpoznanej sprawie II OZ 603/14, ta sama strona wyjaśniała, że gdyby sama (a nie jak to miało miejsce za pomocą innej osoby) nadawała pismo, to skorzystałaby z usług operatora wyznaczonego, tj. Poczty Polskiej S.A.

Prócz powołanych powyżej orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego, pogląd o dopuszczalności stosowania art. 83 § 3 p.p.s.a. wyłącznie przy złożeniu pisma w placówce operatora wyznaczonego, tj. Poczty Polskiej S.A. jest licznie reprezentowany w orzecznictwie wojewódzkich sądów administracyjnych (por. prawomocne postanowienia: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w sprawach: IV SA/Wa 2893/13, V SA/Wa 1108/14, V SA/Wa 1105/14, V SA/Wa 2328/14, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach w sprawie II SA/Gl 1709/13, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w sprawach: II SA/Wr 281/14 i I SA/Wr 1916/14, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi w sprawie II SA/Łd 517/14, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie w sprawie I SA/Rz 899/14 i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w sprawie II SA/Gd 2/15).

Przeciwstawny do wyżej wskazanego pogląd na omawiane zagadnienie prawne zajęły składy orzekające Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawach II OZ 278/13 i II OSK 2547/14 stając na stanowisku, że strona postępowania, dla zachowania skutku, o którym mowa w art. 83 § 3 p.p.s.a. może skorzystać z usług jakiegokolwiek operatora pocztowego wpisanego do rejestru operatorów pocztowych. Akcentowana jest przy tym okoliczność, że celem, jaki przyświecał ustawodawcy wprowadzającemu Prawo pocztowe z 2012 r. była liberalizacja rynku usług pocztowych. Jednym z jej elementów było przełamanie dotychczasowego monopolu Poczty Polskiej S.A. na obsługę korespondencji sądowej. Przyjęto zatem, że skoro sąd może doręczać korespondencję za pomocą innego niż wyznaczony operatora pocztowego, nie można tego samego odmawiać stronie. Może ona w każdych warunkach składać pisma w placówce dowolnego operatora pocztowego z zachowaniem skutku wynikającego z art. 83 § 3 p.p.s.a.

Prócz przedstawionych powyżej antynomicznych poglądów, z których jeden nakazuje ściśle, literalne odczytywanie znaczenia art. 83 § 3 p.p.s.a., a drugi pozwala na bardzo szerokie stosowanie skutku wynikającego z przywołanego przepisu, w orzecznictwie sądów administracyjnych reprezentowane jest jeszcze jedno stanowisko. Zawarto je w dwóch orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego: postanowieniu z 13 stycznia 2015 r., sygn. akt II FZ 1951/14 oraz postanowieniu z 22 kwietnia 2015 r.,

sygn. akt I OZ 343/15. W pierwszym z nich NSA przytoczył wprawdzie poglądy zawarte we wcześniejszych orzeczeniach, akceptujących szerokie rozumienie omawianego przepisu, jednak w konkluzji swoich rozważań doszedł do odmiennych wniosków. Uznał mianowicie, że przy wykładni przepisu art. 83 § 3 p.p.s.a. należy uwzględnić normy wypływające z Konstytucji RP, a w szczególności gwarantowanego przez jej art. 45 ust. 1 prawa do sądu oraz wynikającą z art. 2 zasadę demokratycznego państwa prawnego. Podkreślił, że rolą sądu jest zapewnić taką wykładnię omawianego przepisu, aby nie prowadziła ona do bezpodstawnego uchybienia powołanym konstytucyjnym normom. Środkiem służącym temu celowi jest zbadanie, czy strona została w sposób należyty pouczona o wynikającym z art. 83 § 3 p.p.s.a. obowiązku korzystania z usług Poczty Polskiej S.A.

Pogląd zawarty w omawianym orzeczeniu znalazł odzwierciedlenie w późniejszym (i z uwagi na datę wydania niepowołanym we wniosku Prokuratora Generalnego) postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt I OZ 343/15. Skład orzekający w tej sprawie w całości podzielił poglądy zawarte w uzasadnieniu postanowienia z 13 stycznia 2015 r., sygn. akt II FZ 1951/14, stwierdzając, że „efekt zapewnienia takiej wykładni przepisów procesowych, która umożliwi stronom postępowań sadowoadministracyjnych realizację prawa do sądu, można uzyskać poprzez informowanie stron o wynikającym z art. 83 § 3 p.p.s.a. obowiązku korzystania z usług Poczty Polskiej S.A. W przypadku braku takiego pouczenia, prokonstytucyjna wykładnia celowościowa, funkcjonalna i systemowa powołanego przepis prowadzi do uznania, że nadanie pisma przez stronę postępowania za pośrednictwem innych operatorów pocztowych jest dopuszczalne”.

IV. Występujące w orzecznictwie sadowoadministracyjnym poglądy przewidujące całkowite odejście od językowej wykładni art. 83 § 3 p.p.s.a. na rzecz – jak określił to w swoim wniosku Prokurator Generalny – sprawiedliwościowego podejścia, Rzecznik Praw Obywatelskich uznaje za zbyt daleko idące. Ustawodawca przewidując wyjątek od generalnej zasady składania pism procesowych bezpośrednio w siedzibie sądu – adresata był bowiem uprawniony do określenia warunków tego odstępstwa.

Niezależnie od powyższego, Rzecznik stoi na stanowisku, że wykładnia art. 83 § 3 p.p.s.a. nie może być dokonywana w oderwaniu od norm wynikających z Konstytucji RP, a w szczególności jednej z naczelných konstytucyjnych gwarancji praw jednostki, jaką jest wynikające z art. 45 ust. 1 Ustawy Zasadniczej prawo do sądu. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego akcentuje się, że prawo to ma charakter złożony. Obejmuje bowiem przede wszystkim: prawo do uruchomienia procedury przed sądem – organem niezależnym, bezstronnym i niezawisłym, prawo do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia danej sprawy przez sąd, prawo do odpowiedniego ukształtowania ustroju i pozycji organów rozpoznających sprawy, a także prawo do ukształtowania procedury sądowej zgodnie z wymogami jawności i sprawiedliwości (por. m.in. wyroki Trybunału Konstytucyjnego w sprawach K 28/97, SK 19/98, P 9/01, SK 12/99).

Ustawodawca nie może bowiem w sposób nieuzasadniony utrudniać jednostce dochodzenia jej praw przed niezależnym i niezawisłym sądem. Za takie utrudnienie należy przy tym uznać wprowadzanie regulacji procesowych, które mogą wzbudzać wątpliwości co do tego, w jaki sposób mogą one zostać zastosowane, a ponadto jakie skutki mogą się wiązać z określonym zachowaniem strony procesu. Zdaniem Rzecznika za taką, pozostającą w kolizji z normą wynikającą z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, należałoby uznać ścisłą wykładnię art. 83 § 3 p.p.s.a.

Analizując zmiany, jakie wywołało wejście w życie Prawa pocztowego z 2012 r. nie można nie zwrócić uwagi na pewne błędy legislacyjne, jakich nie ustrzegł się ustawodawca w przywołanej ustawie, a które mogą wywołać wątpliwości co do interpretacji pojęcia „operatora wyznaczonego”. Znamiennym przykładem jest tutaj przepis art. 46 ust. 1, zgodnie z którym „do świadczenia usług powszechnych na terytorium całego kraju jest obowiązany operator wyznaczony”. Wziąwszy pod uwagę przytoczoną już powyżej definicję operatora wyznaczonego („operator pocztowy obowiązany do świadczenia usług powszechnych” – art. 3 pkt 13 ustawy) dochodzimy do wniosku, że do świadczenia usług powszechnych na terytorium całego kraju jest obowiązany operator pocztowy obowiązany do świadczenia usług powszechnych. Może to sugerować, że występuje wielu „operatorów wyznaczonych”, z których jeden jest zobowiązany do świadczenia usług na terenie całego kraju.

Wątpliwości, o których mowa powyżej nie rozwiewają jednoznacznie również przepisy rozdziału 6 Prawa pocztowego z 2012 r., regulujące procedurę ustanawiania operatora wyznaczonego. Żaden z nich nie wskazuje bowiem wprost, że w jednym czasie może działać wyłącznie jeden operator wyznaczony.

Aby poznać aktualne, rzeczywiste znaczenie pojęcia operatora wyznaczonego należy sięgnąć do końcowych przepisów Prawa pocztowego z 2012 r., a konkretnie do art. 178 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym „Poczta Polska S.A. pełni obowiązki operatora wyznaczonego w okresie 3 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy”.

Zaznaczyć przy tym trzeba jednak, że od 1 stycznia 2016 r. już nawet ten przepis nie wystarczy, by zainteresowani poznali „tożsamość” operatora wyznaczonego. Rozpatrując zagadnienie prawne przedstawione we wniosku Prokuratora Generalnego nie można bowiem zapominać o tym, że podmiot pełniący obowiązki operatora wyznaczonego może się zmieniać. O ile pozycja Poczty Polskiej S.A. jako operatora publicznego w rozumieniu Prawa pocztowego z 2003 r. była niezmienna (por. art. 46 ust. 2 tej ustawy), o tyle Prawo pocztowe z 2012 r. przewiduje cykliczne organizowanie konkursów, mających wyłonić operatora wyznaczonego (pierwszy z nich, na lata 2016-2025 właśnie został rozstrzygnięty). Ustawa przewiduje także szereg przypadków, w których operator wyznaczony może utracić ten status w trakcie 10-letniego okresu, na jaki zostaje wybrany (por. przepisy art. 78-79 Prawa pocztowego z 2012 r.).

Powyższe może powodować u stron postępowania sądowoadministracyjnego niebędących profesjonalistami i niekorzystających z pomocy profesjonalnego pełnomocnika wątpliwości co do podmiotu, który aktualnie pełni obowiązki operatora wyznaczonego i w konsekwencji niezawinione uchybienie terminom procesowym, przez co dozna uszczerbku ich prawo do sądu.

Istnieje jednak możliwość wykładni art. 83 § 3 p.p.s.a. zarówno w zgodzie z konstytucyjnym prawem do sądu, jak też zachowaniem zasady *singularia non sunt extendenda* i możliwość tę dostrzegły składy Naczelnego Sądu Administracyjnego orzekające w sprawach II FZ 1951/14 i I OZ 343/15, wskazując, że literalne stosowanie przywołanego przepisu względem strony działającej bez pomocy profesjonalnego pełnomocnika jest dopuszczalne, ale wyłącznie w sytuacji, gdy strona taka została w

sposób pełny pouczona o rzeczywistym znaczeniu użytego w nim pojęcia „operator wyznaczony”.

Przepisy odpowiednich procedur określają obowiązki w omawianym zakresie leżące zarówno po stronie sądów administracyjnych, jak organów, których kontrolę sprawują te sądy. Artykuł 6 p.p.s.a. stanowi, że „sąd administracyjny powinien udzielać stronom występującym w sprawie bez adwokata lub radcy prawnego potrzebnych wskazówek co do czynności procesowych oraz pouczać ich o skutkach prawnych tych czynności i skutkach zaniedbań”. W orzecznictwie potrzebne wskazówki są interpretowane jako wskazówki sądu, bez których strona nie korzystająca z profesjonalnej pomocy prawnej pozbawiona byłaby wpływu na toczący się proces i przez to nie mogłaby realizować swoich uprawnień (tak Naczelny Sąd Administracyjny m.in. w postanowieniach z 7 września 2011 r., sygn. akt I OZ 649/11, z 29 stycznia 2013 r., sygn. akt II OZ 28/13, z 28 listopada 2014 r., sygn. akt II OSK 3125/14). Jednocześnie, zgodnie z treścią omawianego przepisu, powinno być to pouczenie precyzyjne i jednoznaczne, które nie wprowadzi strony w błąd (tak Naczelny Sąd Administracyjny m.in. w postanowieniu z 13 stycznia 2015 r., sygn. akt II OZ 1398/14).

Podobne do zawartych w art. 6 p.p.s.a. obowiązki nałożone zostały na organy, których kontrolę sprawują sądy administracyjne w odpowiednich ustawach procesowych, w szczególności w Kodeksie postępowania administracyjnego. Z art. 9 zd. drugie k.p.a. wynika bowiem obowiązek czuwania organu nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznamości prawa, i w tym celu udzielania im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek. Obowiązek ten obejmuje m.in. udzielenie stronie działającej bez profesjonalnego pełnomocnika precyzyjnych wskazówek co do skutków złożenia pisma procesowego w innej placówce pocztowej niż polska placówka operatora wyznaczonego (tak Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu w wyroku z 5 marca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 24/15). Przyjąć zatem należy, że również organy administracji zobowiązane są do wyczerpującego pouczenia stron o treści art. 83 § 3 p.p.s.a.

W związku z powyższym, Rzecznik Praw Obywatelskich uważa, że przez wzgląd na ochronę konstytucyjnego prawa jednostki do sądu, przy braku pouczenia co do

podmiotu, który pełni aktualnie rolę operatora wyznaczonego, nadanie pisma przez stronę działająca bez profesjonalnego pełnomocnika w placówce innego niż wyznaczony operator, powinno korzystać z przyjętej w art. 83 § 3 p.p.s.a. fikcji wniesienia go bezpośrednio do sądu.

Konstytucja RP jest bowiem zgodnie z jej art. 8 ust. 1 najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej, z czego wynika obowiązek takiej wykładni stosowanych przepisów aktów niższego rzędu, aby gwarancje zawarte w Ustawie Zasadniczej nie doznawały uszczerbku. Formą bezpośredniego stosowania Konstytucji przez sądy jest zaś jej współstosowanie interpretacyjne, które następuje poprzez ustalenie normy prawnej zarówno na podstawie przepisów ustawy zwykłej, jak i odpowiednich przepisów Konstytucji (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 1 marca 2006 r., sygn. akt II OSK 293/05).

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie.

zał. odpis pisma